

deri, behøves der ikke nogen Bestemmelse derom i denne Lov; men skulde det være rigtigt, hvad altsaa Kjøbenhavns Magistrat og Ministeriet tidligere ere gaaede ud fra, har Udvalget ikke fundet Anledning til at sætte en saadan ny Bestemmelse, som det i saa Tilfælde vilde være, ind i Loven. Endnu skal jeg kun bemærke, at Udvalget har fundet det hensigtsmæssigt at forfarte Titlen en Smule. Der er oftere blevet talt om, at det vilde være heldigt, om Titlerne paa Lovforslag ere saa kortfattede som muligt, og i dette Tilfælde have vi fundet, det vilde være heldigt ganske simpelt at kalde Loven „Lov om Ligning af Bidrag til Kirkerne i Kjøbenhavn“ i Stedet for at kalde den „Lov om en forandret Fremgangsmaade ved Ligning paa Sognebeboerne af Bidrag til Kirkerne i Kjøbenhavn“. Det har ikke Meget at sige, men disse meget lange Titler er der, som det vil være bekendt, nogen Uvilie imod her i Thinget. Naar man kan komme bort fra dem, tror jeg, det vil være heldigt. Jeg skal dermed anbefale Thinget de Vædringer, Udvalget har stillet.

G. F. Larsen: Jeg kan i det Hele henholde mig til den Ubefaling, hvormed den ærede Ordfører for Udvalget har ledsaget de Vædringer, der ere stillede til det foreliggende Lovforslag, Vædringer, som jeg ogsaa kan slutte mig til. Men jeg skal dog tillade mig at tilføje nogle faa Bemærkninger for mit eget Vedkommende. Jeg har haft nogen Tvivl om Rigtigheden af at slutte mig til den Vædring, der er stillet til § 3, hvorved hele den Sætning gaar ud: „der tillige skal omfatte de ikke til Folketirken eller de her i Landet anerkjendte Trossamfund hørende Skatteydere.“ Det forekommer mig noget tvivlsomt, om det ikke er en nødvendig Følge af Grundlovens Forskrift i § 77, at disse Personer inddrages under Ligningen, og om der ikke i sig selv fra et kirkeligt Synspunkt kan være nogen Betænkelse ved, at de ikke blive inddragne derunder, men jeg har dog ment at kunne slutte mig til Vædringen, idet den efter min Mening i Virkeligheden Intet foregriber med Hensyn til dette Spørgsmaal. Thi det, at vi lade denne Mellemætning gaa ud, er ingenlunde det Samme, som om vi skød en anden Sætning ind, der havde det modsatte Indhold, nemlig, at disse Personer ikke maatte inddrages under Ligningen. Det kommer der ikke til at staa; Spørgsmaalet holdes aabent, idet en almindelig Lov som denne ikke kan paa nogen Maade paavirke Forskriften i Grundloven, som lige fuldt staaar ved Magt. Der vil altsaa Intet være til Hinder for, at man, saa snart der

her er stabt en ny Lovbefaling om de personlige Afgifter til Folketirken, siger: Godt, i Henhold til Grundlovens § 77 ville nu altsaa de Personer, der ikke godtgjøre at være Medlemmer af et her i Landet anerkjendt Trossamfund, blive inddragne under Ligningen. Af denne Grund kan jeg slutte mig til Vædringen. Der er en Vædring endnu, som jeg ikke tror, den ærede Ordfører berørte, men som jeg skal tillade mig kortelig at berøre, og det er Vædringen til § 1, hvorefter Lovens Gyldighed skal begrænses til 5 Aar. Jeg er i det Hele taget ikke nogen stor Vnder af den Slags tidsbestemte Love, som uundgaelig nøde til nye Lovarbejder, idet det jo er ganske klart, at naar de 5 Aar ere gaaede, kan det ikke være Meningen, at man skulde vende tilbage til den tidligere Fremgangsmaade, at ligne Kirkerens Afgifter paa de enkelte Sogne; det vilde jo næsten være umuligt at vende tilbage, saa at det altsaa er givet, at om 5 Aar maa der en ny Lov til. Naar ikke destomindre ogsaa jeg her er gaaet ind paa denne Tidsbegrænsning, er det af Hensyn til hele den eiendommelige Karakter, som denne Lov har. Hele denne Foranstaltning synes mig i flere Henseender at have noget ikke ganske normalt ved sig. Det er jo ganske mærkeligt, at her er Tale om at paaligne Medlemmerne af Folketirkens Menighed i Kjøbenhavn et særligt Bidrag, som de ikke gjennem nogensomhelst Repræsentation i Virkeligheden kunne siges at have sluttet sig til; thi vel er her forlangt Tilslutning af Kommunalbestyrelsen i Kjøbenhavn, men Kommunalbestyrelsen har som bekendt ikke den fjerneste kirkelige Karakter eller den fjerneste Ret til at repræsentere Kommunens Beboere i kirkelig Henseende eller Sognemenighederne som saadanne. Det er simpelt hen udelukkende et Spørgsmaal om, hvad Skattebyrde Kommunens Beboere i det Hele taget maa antages at kunne taale, som her vil kunne afgjøres igjennem Kommunalbestyrelsens Betænkning. For det Første er der altsaa dette mindre normale og maatte ogsaa mindre heldige, at der her paalægges en Afgift — ganske vist ikke betydelig, men dog en Afgift — paa Personer, som mangle enhver Repræsentation. Det er den ene Side af Sagen, som ikke er ganske tilfredsstillende. Den anden Side af Sagen er, at det Beløb, der paalignes, lægges paa en overordentlig mærkelig Maade i den hvidærede Kultusministers Haand til aldeles fri og diskretionær Anvendelse, uden at han behøver, saa vidt jeg kan opbage, at staa Nogen til Regnskab for, hvorledes Pengene anvendes.